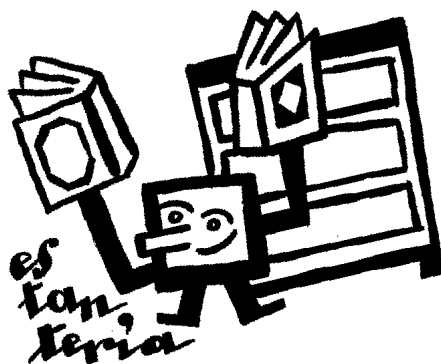

Anuari SOCADI de Documentació i Informació 1997

Pilar Cid Leal, Jaume Baró i Queralt (eds.)

Barcelona : Societat Catalana de Documentació i Informació, 1997

La SOCADI acaba de publicar un anuari temàtic sobre els esdeveniments d'interés, relatius a l'àmbit dels especialistes en informació, que van succeir arreu de l'any 1996. L'obra s'organitza a partir de diferents col.laboradors que opinen en uns textos sobre allò que cal destacar en el transcurs d'eixe període. Es suposa que els col.laboradors són especialistes en la matèria i que argumenten al voltant del seu espai de coneixement. L'anuari, a més, es desglossa en diferents apartats per tal d'oferir una suposada claretat.

La intenció que rau queda ben palesa en veure el producte: recopilar en un volum els trets més singulars d'un any. La dèria sembla interessant. El treball final, però, és discuti-

ble. Les aportacions ténen un interés desigual, i per a ser cartesians -allò de cercar el que és clar i distint- l'obra confon, palesa oblits, repeteix contiguts i atabala. M'explique:

1.- La Mª José Recoder, a la seua aportació, prou interessant i divertida, titulada "Sobre como sobrevivir al alud de información o la información continua en España" no fa esment en cap moment de l'existència de l'Associació Valenciana d'Especialistes en Informació o de Métodos de Información. O la Mei Perpinyà que, a "L'Estat de la qüestió de l'automatització dels arxius catalans", deixa de banda l'experiència del Parlament de Catalunya, cosa que sorpren en revisar els programaris que analitza - no hi ha possible comparació entre el Dbase IV i el BASISPlus, programari del Parlament -.

2.- Hi ha textos que és impossible entendre-los, ni posant l'èmfasi en el tarannà hermenèutic que portem els que provenim de la disciplina de la Filosofia. Hi ha altres que evi-

dencien aquella aserció de què a la nostra professió hi ha dues classes: els que treballen, i es dediquen a resoldre problemes reals, i els que escriuen sobre com treballen els altres.

3.- L'agrupació per epígrafs - Economia/Societat, Ciència/Tecnologia i Estratègies/Tendències - no ha estat encertada, sobretot pel fet de tractar essencialment del fenomen Internet. És clar que aquesta xarxa toca qualsevol dels aspectes i els tres paradigmes es confonen, i només serveixen per a enredrar.

4.- Tot i així, cal destacar les col.laboracions del Tomàs Baiget - sobretot per l'intent d' aclariment del camp que investiga -, de l'Adela d'Alòs-Moner - per ser breu i clara - i de l'Isidre Canals - pel seu ànim raonador -. La resta de treballs té, en conjunt, un bon nivell i informa sobre el panorama de la professió, que - no ho oblidem - era l'objectiu de l'Anuari.

En resum, l'Anuari té unes intencions que, en el fons, es compleixen. Informa sobre la

realitat de l'any. Considere, però, que encara arrossega un tic que caldria erradicar de tot aquest tipus de publicacions: menys textos de notables, i més de treballadors.

Romà Seguí i Francès

Consejo Internacional de Archivos. Comisión ad hoc de Normas de Descripción ISAAR (CPF) : Norma internacional sobre los encabezamientos autorizados archivísticos relativos a entidades, personas y familias . *Madrid : Ministerio de Educación y Ciencia, 1997 / 36 pp.*

La normalización ha sido y es aún, en gran medida, una asignatura pendiente en el mundo de los archivos. La ausencia de una normativa internacional de descripción archivística, premisa obligada para cualquier proyecto de automatización serio, ha tenido y tiene efectos perniciosos de todo tipo. Cobra por ello una especial importancia la confección, aprobación y traducción al castellano de normas internacionales archivísticas. No hace mucho vimos plasmado el primer esfuerzo normalizador en las ISAD(G) equivalente a las ISBD(G) de las bibliotecas. Ahora ha llegado el turno de los encabezamientos autorizados con las ISAAR (CPF), equivalente a las Directrices para las Entradas de Autoridades y Referencia de la IFLA. Dicha norma, inspirada en las citadas Directrices y en proyectos similares desarrollados en Canadá y Estados Unidos, fue

aprobada a finales de 1995. Su objetivo principal es sentar la base para el "intercambio de descripciones coherentes, pertinentes y explícitas aplicables a las entidades, personas y familias que sean entes productores". Condiciones o bases mínimas a las que se ajustarán futuras normas de desarrollo creadas para cada nación o cada lengua.

La norma establece tres áreas. La primera, el área de control de autoridad, establece la entrada autorizada y la relaciona con otras entradas. La segunda o área de información, proporciona datos pertinentes sobre la entrada autorizada (fechas y lugares de existencia, nacionalidad, ... etc.). Los elementos de este área varían según se trate de una persona, una entidad o una familia. Finalmente, el área de notas informa sobre la propia creación y actualización del encabezamiento autorizado. Un anexo recoge ejemplos concretos de aplicación de esta directriz : uno para entidades, otro para personas y un tercero para familias.

Las ISAAR(CPF), como las propias ISAD(G), marcan las bases internacionales. Pero también suponen un reto, reto cuyo desafío tiene respuesta a nivel nacional. La creación de códigos nacionales de descripción archivística, aplicación y desarrollo de dichas normas, esperan, en el caso español, su concreción. Esperemos que la Archivística Española, poco tenida en cuenta en la confección de dicha normativa internacional, vaya a la vanguardia de su desarrollo y aplicación.

Miguel Carlos Muñoz Feliú

Diccionario de Internet
Parra, Eduardo
Madrid : Noesis, 1997
ISBN 84-87462-34-0

L'usuari d'Internet no només ha d'aprendre una nova manera de relacionar-se amb el món de la informació, sinó que a més s'ha d'habituar a emprar tot un seguit de noves paraules que neixen paral·lelament al desenvolupament d'aquesta novena. Aquest vocabulari propi dels internautes, resulta tant dinàmic que els nous termes creixen exponencialment al mateix temps que altres paraules es deixen d'emprar.

L'autor d'aquest diccionari, que es confessa navegant asidu, ha recollit els termes que ha anat trobant en els seus viatges per la xarxa. En total, segons el pròleg i corroborat per un petit mostreig personal, s'apleguen una mica més de 1.000 termes i 3.000 sigles i acrònims.

La primera part de l'obra presenta les definicions dels termes buidats. Cal fer esment al fet que l'entrada principal és en anglès, la llengua original del terme, mentre que la definició es fa en castellà. Així doncs, si busquem la definició de "correu electrònic", caldrà anar-la a buscar a l'entrada se "e-mail". A continuació trobem relacionades les entrades de les sigles i acrònims que s'utilitzen normalment al ciberespai, acompanyades del seu corresponent desenvolupament. L'obra es completa amb un seguit d'annexes:

+ El primer recull els codis dels països que s'utilitzen per formar la segona part del domini d'una adreça electrònica (s'incorporen països de nova creació com Eslovènia o la

República Txeca).

+ Els amants de les xerrades electròniques trobaran una extensa llista de "smileis" que permetren d'expressar diferents emocions mitjançant el teclat.

+ Finalment s'afegeix una relació d'extensions de noms de fitxers informàtics.

De l'ampli ventall d'usuaris d'Internet, aquesta obra estaria més aviat dirigida a les persones més expertes en el seu ús, aquelles que per la feina que desenvolupen estan obligades a conèixer amb l'actual bombardeig lingüístic.

Igualment les biblioteques i altres centres d'informació poden contemplar la possibilitat d'oferir als seus usuaris aquesta obra, ja que per la gran quantitat de termes inclosos, fins ara dispersos en el mil i un llibres sobre Internet, fan d'aquest diccionari una important obra de referència, de consulta ràpida i amb una informació suficient.

Es troba a faltar, però, una traducció dels termes inclosos a alguna de les llengües de l'estat. Com s'ha dit, l'entrada principal és en anglès, i si bé això és útil per traduir de l'anglès a, per exemple el castellà, podria ser que en el moment de voler recuperar la definició a partir de la paraula en la llengua pròpia, no la recordéssim. És comprensible l'organització del cos de l'obra a partir de l'anglès ja que en la majoria de textos sobre la matèria és la llengua més emprada, però de ben segur que la inclusió de vocabularis amb la traducció a d'altres llengües facilitaria segons quin tipus de consultes i ajudaria a normalitzar aquest llenguatge tècnic (que bona falta fa!).

A l'hora de buscar el significat de sigles corresponents a entitats cal anar en compte de fer-ho, en primer lloc, a la segona part de l'obra (sigles i

abreviatures) ja que si bé la primera part de l'obra (la corresponent a la definició de termes) inclou entitats que després trobem també a la segona part, no totes les de la segona part es localitzen a la primera. Són exemples d'organitzacions que trobem a totes dues parts: ISO o NCSA i d'organitzacions que només trobem NASA, SGI o CBEMA. La propera edició podria plantejar-se fondre els dos cossos en un de sol, ja que la consulta seria més ràpida.

Cal dir finalment, que aquest és un diccionari "viu, ja que l'autor vol renovar-lo semestralment mitjançant les aportacions dels lectors. La seva adreça de correu electrònic és: parraed@nova.es.

Josep Vives i LLuis Jordà

